

РЕШЕНИЕ

№ 197

гр. Свиленград, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200523 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните
нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от **П. К. Г. с ЕГН ******* от село
***** срещу **Електронен фиш** за налагане на глоба за
нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система,
Серия К №4584694, издаден от ОД на МВР - Хасково, с който на основание
чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено
административно наказание – **"ГЛОБА"** в размер на **400 лева** за извършено
нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В законоустановеният срок жалбоподателя обжалва горепосочения
ЕФ, който счита за незаконосъобразен и неправилен. Твърди, че липсвало ясно
посочено място на нарушението, а отделно от това липсвало посочена дата на
издаване на ЕФ. Нарушението било извършено на 18.12.2020г., а от
посочената дата бил изтекъл срок, който възпрепятствал държавата да събере
вземането си. Отделно се твърди, че нарушението следва да се констатира
единствено със стационарна камера, а не както било сторено в настоящият
случай с мобилна такава. По изложените доводи моли съда да отмени
обжалвания ЕФ.

В съдебно заседание пред Районен съд – Свиленград, жалбоподателят,
редовно призован, не се явява. За него се явява адв. Г. С. която поддържа
изложените в жалбата доводи и моли съда да постанови решение, с което
атакуваният електронен фиш да бъде отменен. Претендира присъждане на
направените по делото разноски.

Издателят на електронния фиш - **ОД на МВР – Хасково**, редовно
призовани, не изпращат представител по делото и не представят становище

по жалбата.

Страна **Районна прокуратура Хасково,ТО Свиленград**,редовно призована ,не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

*Свиленградският Районен Съд, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното от **фактическа страна**:*

На **18.12.2020г. в 12,00часа** в гр.Любимец, обл.Хасково на бул.“Одрин“ до бензиностанция Хели ойл в посока от гр.Харманли към центъра на гр.Любимец, с автоматизирано техническо средство TFR 1-M 656 представляващо мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение е регистрирано и заснето движение на лек автомобил марка „Фолксваген Пасат“, с регистрационен номер ***** със скорост от 90 км./ч. /след приспадане на допустимата грешка/– над разрешената за движение в населено място от 50 км/ч. и е посочено превишение от 40 км/ч./след приспадане на допустимата грешка/.

От извършената Справка в централна база КАТ, по регистрационен номер, се установило, че автомобилът с посочения по – горе регистрационен номер е лек по своя вид и същият е регистриран на името на **П. К. Г.** към датата на извършване на нарушението.

Въз основа на тези констатации е издаден на **16.03.2021г.** процесния електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, като за нарушител бил вписан жалбоподателят .

В описателната част на електронния фиш е вписано движение с установена скорост от 90км./ч. – превишаване с 40 км/ч. /и двете стойности след приспадане на допустимата грешка от 3 км/ч/.

За дата и час на нарушението са вписани показанията на техническото средство № TFR1-M 656, а за място на нарушението – в гр.Любимец, обл.Хасково на бул.“Одрин“ до бензиностанция Хели ойл в посока от гр.Харманли към центъра на гр.Любимец.

Електронният фиш е връчен на жалбоподателя лично срещу подпис на дата **24.07.2023г.** според отбелязването в справката за нарушител/водач, като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС.

В указания срок, жалбоподателят не е представил в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не е направил възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-M на процесната дата - **18.12.2020г.**, когато е установено нарушението на жалбоподателя , е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият е приложен по делото и приет като доказателство по делото.

От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на

използването на АТСС - **18.12.2020г.**, времето (10.45 часа до 12.15 часа) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – **гр.Любимец, по ПП I-8 км.351+200**, за ограничението на скоростта въведено с пътен знак /**съгласно чл.21,ал.2 от ЗДвП** /- 50 км/ч разрешена скорост, режима на измерване - стационарен, номера на служебния автомобил, където е поставено, така и броят на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образеца.

ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, общо налични са 3 броя снимки за конкретния клип, на които е виден автомобила. От същите представени в съдебно заседание /от 1брой/се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен № X 9548 KM в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 93 км/ч, съответно наказуема установена скорост – 43 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км.ч., въведена с пътен знак, като превишението е 40 км/ч. (след приспадане на допустимата грешка 3 км/ч).

От представения Протокол № 6-52-20/09.10.2020 година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-M № 656/14, според който съответства на одобрения тип.

В публичния регистър на Български институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен в интернет-страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е одобрен тип, вписан под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (приложено в кориците на делото) №10.02.4835.

Налично е и писмо на Зам.директор към МВР,съгласно което одобрените средства за измерване за мобилна система за видеоконтрол на нарушенията по ЗДвП,за които изтича на 24.02.2020г. ,съгласно чл.30,ал.5 от Закона за измерванията,когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване,които отговарят на одобрения тип,се считат за одобрен тип,като съответно следва да са преминали последваща метрологична проверка,съгласно чл.43 от Закона за измерванията.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд - Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, справка за собственост на процесното МПС, преглед на ФИШ, Протокол №12/20 от 21.04.2020г. и разпечатка на регистрирани нарушения на максимално разрешената скорост от TFR .

Налична е и снимка на разположението на полицейският автомобил заснел процесното нарушение.

Видно от приетата като доказателство по делото Заповед с рег №8121з-172 от 29.02.2016г.на Министъра на Вътрешните работи е утвърдил образци на електронни фишове/приложен екземпляр от него по преписката/.

Изложената фактическа обстановка е установена от приложените към АНП писмени доказателства.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира писмените доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка (АНП), както и допълнително представените такива, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмените доказателства са пряко относими към неговото авторство и времето на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС със скорост над разрешената, въведена с разпоредбата, но не и за мястото на извършването и конкретния вид нарушена разпоредба от ЗДвП, за което съдът ще изложи мотиви по долу.

По отношение на приложения снимков материал от заснет на **18.12.2020г.** клип с техническо средство № TFR1-M 656 съображения ще бъдат изложени по – долу в изложението на правните изводи.

На това място следва единствено да бъде отразено законовото положение, че снимковият материал, съгласно чл. 189, ал. 15 от Закона за движението по пътищата, като изготвено с техническо средство и система, заснемаща и записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, съставлява веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес и като такова бе приобщено по делото.

*При така установените фактическа обстановка съдът намира от следното **правна страна**:*

Жалбата е подадена в законоустановения срок, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 8 ЗДвП, предвид представените доказателства за датата на връчването на санкционния акт от АНО/справка за нарушител /водач/ на **24.07.2023г.**, а жалбата е входирана на **09.08.2023г.**/подадена по пощата на **07.08.2023г.**/ поради което е процесуално **допустима**.

Преценена по същество, съдът намира подадената жалба за **основателна** по следните съображения:

В настоящия случай административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 4, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 656 (радар) на основание издаден против него ЕФ. Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП представлява електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз

основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС. ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Тъй като разпоредбата е специална по отношение на разпоредбите на общия административно-наказателен процес - конкретно чл. 57 от ЗАНН, поради което при преценка формалната законосъобразност следва да се държи сметка за спазването на намиращата приложение специална норма. Т.е. процесуалните изисквания относно съдържанието на НП, не са приложими са ЕФ, независимо, че по правното си действие той е приравнен на санкционен акт - аргумент от чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, едновременно с това материализиращ и констативния такъв (Акт за установяване на административно нарушение (АУАН)). При наличие в ЕФ на посочените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП обективни признаци, наред с вписаните данни в обстоятелствената част на ЕФ - цифровите стойности на разрешената - максимално допустима скорост на движение, на засечената с АТСС и конкретното ѝ превишение, както и твърденията за осъществени съществени елементи от административно-наказателния състав на чл. 182, ал. 1, т. 4, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, и вменен в отговорност на жалбоподателя. По този начин Съдът приема, че описанието на нарушението съдържа всички релевантни обективни признаци, поради което е удовлетворено това изискване за реквизита по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Т.е. самото нарушение е описано, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Така изложените обстоятелства са напълно достатъчни за наказаното лице за да разбере в цялост извършеното административно нарушение и да организира адекватно защитата си.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът приема че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР - Хасково в структурата на МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно направеното възражение за изтекла давност, съдът намира следното :

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в общата част на Наказателния кодекс намира приложение и в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН. Институтите на преследвателната давност по НК са приложими в административнонаказателното производство не само относно абсолютната давност, но и относно обикновената давност за преследване.

В процесния казус това безспорно е така, тъй като специалните давностни срокове по чл. 34 от ЗАНН тук са неприложими, доколкото те регламентират

съставянето на АУАН и издаването на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законната препратка в чл.189, ал.14 ЗДВП не се отнася за електронните фишове. Напротив, разпоредбата на чл. 85а от ЗАНН предвижда, че доколкото в този закон няма особени правила за административнонаказателния процес при нарушения, установени с техническо средство или система съгласно чл. 39, ал. 4, се прилагат разпоредбите на ЗДВП. Особени правила относно производството по издаване на електронни фишове ЗАНН не съдържа.

Поради това, относно институтът на погасителната давност за административнонаказателно преследване, по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, са приложими разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, в частност срокът по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /ред. ДВ, бр.26/2010 г./, а именно 3 години.

В процесния случай административнонаказателното преследване е било възбудено със съставянето на ЕФ, което процесуално действие е от категорията на прекъсващите давността по чл.81, ал.2 от НК, тъй като е предприето срещу конкретно лице, за конкретно деяние, т.е. има необходимата предметна и персонална насоченост.

ЕФ срещу жалбоподателя е издаден на **16.03.2021 г.**, т.е. в срока по чл.80, ал.1, т.5 от НК спрямо датата на нарушението.

Съгласно нормата на чл.81, ал.2 от НК след свършване на действието, прекъсващо давността, започва да тече нова тригодишна давност.

След издаване на процесния електронен фиш ,АНО е предприел действия за връчването му на административнонаказателноотговорното лице, но същият е достигнал до адресата на **24.07.2023 г.**

В този смисъл, от последното прекъсващо давността действие - **16.03.2021г.**, до датата на връчване на електронния фиш – **24.07.2023 г.**, НЕ е изминал срок по-дълъг от три години.

Давността спира по чл. 81, ал. 1 от НК, вр. чл. 11 от ЗАНН, когато преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт.

В този смисъл докато тече разглеждането на спора относно законосъобразността на ЕФ давност не тече.

Жалбата срещу електронния фиш е подадена на **07.08.2023 г.**, поради което от тази датата е спряла да тече давността.

В този смисъл са неоснователни доводите на касатора за изтичане на давностния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

На основание чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането и прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора тригодишния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /4години и 6месеца/.

Следователно, срокът на така определената давност е четири години и половина. Абсолютната давност за преследване е приложима само, когато не е изтекла обикновената давност, а последната не е изтекла поради спирането □. Предвид датата на извършване на административното нарушение -

18.12.2020г., срокът, след изтичането, на който е изтекла абсолютната давност в случая е **18.07.2024 г.**, следователно към настоящия момент не са налице основанията за погасяване на административно наказателната отговорност на жалобоподателя за процесното административно нарушение.

Мобилното средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на Закона за измерванията, притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и е регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет-страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът приема, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както се установява от приетите доказателства от АНП. Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл няма нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба, но в случая това е ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочено в ал. 2 на чл. 6 това не представлява нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин е установено нарушението.

ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

От приложените по делото доказателства се установява, че след съобщаването на ЕФ на жалбоподателя, той не е посочил друго лице като извършител на нарушението при съблюдаване на изискванията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, което изключва предвидената в цитираната разпоредба възможност за анулиране на Фиша.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава определените стойности на скоростта в km/h, които за пътно превозно средство от Категория Б за населеното място е 50 км. ч., извън населено място – 90 км. ч., по автомагистрала – 140 км. ч., като са посочени и съответните стойности и за останалите категории пътни превозни средства от другите категории, а според **ал. 2** когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с **пътен знак**.

Видно от данните, обективирани в изданието ЕФ лицето се е движело в населено място, при предвидено в нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП ограничение на скоростта от 50 км/ч, въведено в закона /ЗДвП/.

Същевременно обаче, от Протокола приложение към чл.10, ал.1 се установява, че на мястото на нарушението има ограничение от 50 км/ч, **въведено с пътен знак В26**, т.е. не важи общото правило за ограничение на скоростта въведена в разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП. В конкретния случай съдът констатира противоречия в отбелязванията му спрямо ЕФ, които

се отразяват върху вида на нарушението:

Това несъответствие между описаното нарушение в ЕФ и действителното такова/доколкото е описано нарушение по чл.21,ал.1 от ЗДвП ,но реално се установи,че е такова по чл.21,ал.2 от ЗДвП/ представлява съществено процесуално нарушение, тъй като води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице,доколкото е довело до неправилна квалификация ,а от там и до неправилно приложение на санкционната за извършеното нарушение правна норма.

Същевременно в Протокола мястото на **контрола където е използвана системата** е посочено– **гр.Любимец, по ПП I-8 км.351+200, а в ЕФ е посочено,че нарушението е извършено - гр.Любимец, обл.Хасково на бул.“Одрин“ до бензиностанция Хели ойл в посока от гр.Харманли към центъра на гр.Любимец. Това нарушение безспорно нарушава правото на защита на въззивника**, доколкото не става ясно къде точно е извършено нарушението дали в **гр.Любимец, по ПП I-8 км.351+200** или **гр.Любимец, обл.Хасково на бул.“Одрин“ до бензиностанция Хели ойл в посока от гр.Харманли към центъра на гр.Любимец** и съответно за всяко едно от посочените места дали важи общото правило или има въведено ограничение на скоростта с пътен знак В26,тъй като се касае за две различни места и от там правилната правна квалификация/така и Решение №347/20.12.2016г. постановено по КАНД №305/2016г. и Решение №89/27.04.2017г. по КАНД №43/2017г. на АС Хасково/.

Посоченото очевидно разминаване между фактите, изложени в ЕФ и в документите събрани по делото съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените, доколкото пречат възможността нарушителят да узнае в какво точно е обвинен от фактическа и правна страна, за да организира своевременна и адекватна защита, и е достатъчно основание за отмяна на ЕФ.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизит на същия акт. Извеждането на описанието на нарушението от други налични по делото документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

Следва да се отбележи, че ЕФ не се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения. Обратното освен, че не е предвидено изрично в закона, би противоречало на основните принципи за равенство на страните в процеса и на разпределение на доказателствената тежест, отчитайки факта, че ЕФ всъщност се явява и предметът на обжалване, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на Съда по същество – аргумент от чл. 189, ал. 10 и ал. 11 от ЗДвП. С оглед на това принципно положение, следва и друго такова, а именно: че в тежест на издателя на ЕФ е да бъдат установени по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна и субективна страна на нарушението, чрез предвидените доказателствени средства.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав следва да отмени

обжалваният електронен фиш като неправилен и незаконосъобразен.

Относно разноските в настоящото производство :

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на **400 лв.** за адвокатски хонорар ,съобразно представения Договор за правна защита и съдействие.

С оглед изхода на делото следва да се приеме, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в претендирания размер на **400лева**.

Водим от изложеното и на основание **чл.63, ал.3,т.1 и т.2 вр. с ал.2,т.5 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП**, Съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система , **Серия К №4584694** издаден от ОД на МВР – Хасково , с който на **П. К. Г. с ЕГН ******* от село ********* , на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание – **"ГЛОБА"** в размер на **400 лева** за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като **НЕПРАВИЛЕН** и **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН**.

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 **ДА ЗАПЛАТИ** на **П. К. Г. с Е Г Н ******* от село ********* , сумата в размер на **400 лв.** , представляваща адвокатско възнаграждение по **АНД №523/2023г.** по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____